

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o Mal 116682 20 Gž
Brčko, 27.05.2020. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Tešić Dragane, kao predsjednika vijeća, Lucić Josipe i Kaurinović Damjana, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M.f.E. Filijala B. (u uvodu i izreci prvostepene presude pogrešno označenog kao M.o.E. filijala B.), koju zastupa zakonski zastupnik H.I. i punomoćnik J.M., zaposlenik, protiv tužene A.L. iz B., koju zastupa privremeni zastupnik Ramić Amer, advokat iz Brčkog, radi isplate duga, v.sp. 2.230,37 KM, odlučujući o žalbama tužitelja i tužene izjavljenim protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Mal 116682 18 Mal od 06.03.2019. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 27.05.2020. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tužene A.L. iz B. SE ODBIJA kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Mal 116682 18 Mal od 06.03.2019. godine POTVRĐUJE u dijelu kojim je obvezana tužitelju M.f.E. Filijala B. isplatiti iznos od 2.230,37 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 05.06.2018. godine do konačne isplate.

Žalba tužitelja M.f.E. Filijala B. se UVAŽAVA, pa se rješenje o troškovima parničnog postupka PREINAČAVA, tako što se tužena A.L. iz B. obvezuje, umjesto iznosa od 200,00 KM (dvijestotinekonzvertibilnihmaraka), nadoknaditi mu troškove parničnog postupka u iznosu od 415,00 KM (četiristotinepetnaestkonzvertibilnihmaraka), u roku od 15 dana od dana prijema ove presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Mal 1116682 18 Mal od 06.03.2019. godine (dalje prvostepena presuda), odlučeno je kako slijedi:

„Obavezuje se tužena A.L. da tužiocu M.o.E. isplati iznos od 2.230,37KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 05.06.2018. godine, kao dana podnošenja tužbe, pa do konačne isplate, kao i da tužiocu nadoknadi troškove postupka u iznosu od 200,00KM, sve u roku od 15 dana nakon pravosnažnosti presude.“

Protiv prvostepene presude, žalbe su blagovremeno izjavili i tužitelj M.f.E. Filijala B. (dalje tužitelj) i tužena A.L. (dalje tužena). Tužitelj je žalbu izjavio protiv odluke o troškovima parničnog postupka, zbog povrede odredaba parničnog postupka, sa prijedlogom ovom sudu da žalbu uvaži i rješenje o troškovima parničnog postupka preinači, dok tužena žalbom pobija prvostepenu presudu u cjelosti i to zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava i predlaže da se njena žalba uvaži i prvostepena presuda ili preinači i tužbeni zahtjev odbije ili ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Tužitelj je u odgovoru na žalbu osporio žalbene navode tužene i predložio ovom sudu da žalbu odbije kao neosnovanu, dok tužena nije odgovorila na žalbu tužitelja.

Nakon što je ispitao prvostepenu presudu u smislu odredbe člana 330., a u vezi sa odredbom člana 412. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 8/09, 52/10 i 27/14- dalje Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je ocijenio da je žalba tužitelja osnovana, a da žalba tužene nije osnovana i odlučio kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede.

Predmet ove parnice zahtjev je tužitelja da mu tužena plati dug po osnovu Ugovora o kreditu u ukupnom iznosu od 2.230,37KM (glavnica i ugovorena kamata u iznosu od 2.186,12KM i zatezna kamata u iznosu od 44,25KM), sa zakonskom zateznom kamatom počev od 05.06.2018. godine, kao dana podnošenja tužbe, pa do konačne isplate, uz zahtjev za nadoknadu troškova parničnog postupka.

Tužena je protivljenje tužbenom zahtjevu iskazala tvrdnjom da se iz dokaza tužitelja (Ugovor o kreditu i analitička kartica) ne može utvrditi da se radi o preostalom dijelu duga, jer dokazi nisu dostavljeni u originalu ili u ovjerenom prepisu, a potom i tvrdnjom da Ugovor o kreditu nije raskinut, jer joj nije dostavljeno otkazno pismo.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima je tužitelj utemeljio svoj zahtjev i činjeničnih tvrdnji i argumenata kojima se tužena suprostavila tužbenom zahtjevu i pozivajući se na rezultate rasprave (dokaze koji su trebali potvrditi ili pobiti njihove zahtjeve i navode):

da je dana 08.06.2016. godine zaključen Ugovor o kreditu br. LD1615900120 između tužitelja, kao kreditora, i tužene, kao korisnika kredita, kojim je kreditor odobrio korisniku kredita novčana sredstva u iznosu od 4.000,00KM, a korisnik kredita se obvezao da će kredit zajedno sa obračunatom kamatom vratiti u 30 mjesečnih anuiteta,

da prema analitičkoj kartici tužitelja od 06.03.2019. godine ukupno dugovanje tužene po tom Ugovoru iznosi 2.230,37KM,

obzirom da tužena nije ispunila svoju obvezu iz Ugovora o kreditu, a da je prema odredbi člana 262. preuzetog Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89- u daljem tekstu Zakon o obligacionim odnosima) povjerilac ovlašten od dužnika zahtijevati ispunjenje obveze, a dužnik je dužan ispuniti savjesno i u svemu kako ona glasi, prvostepeni sud je primjenom navedene zakonske odredbe obvezao tuženu da tužitelju plati preostali kreditni dug (glavnicu, ugovorenu kamatu i dospjelu zateznu kamatu),

a na osnovu odredbe člana 277. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima, u vezi sa odredbom člana 3. stav 1. Zakona o visini stope zatezne kamate („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“ 02/02, 25/08 i 33/18), tuženu je obvezao da tužitelju plati i zakonsku zateznu kamatu na dospjeli iznos duga,

dok je odluku o troškovima parničnog postupka, prvostepeni sud donio primjenom odredbi člana 119. stav 1. i člana 129. Zakona o parničnom postupku, dosudivši tužitelju troškove sudskih taksi na tužbu i presudu.

Kroz istaknute žalbene razloge, kojima pobija prvostepenu presudu, tužena tvrdi da prvostepeni sud visinu potraživanja nije mogao utvrditi na osnovu analitičke kartice tužitelja zato što je analitička kartica interni dokument tužitelja na osnovu koje se vodi evidencija postojećeg dugovanja i služi samo kao obavještenje o stanju duga, a ne kao dokaz visine duga u parničnom postupku i na temelju nje se ne može sa sigurnošću utvrditi da li je dužnik izvršio određene uplate i da li je dug eventualno manji od potraživanog.

S druge strane, tužitelj žalbom pobija odluku o troškovima parničnog postupka i tvrdi da je prvostepeni sud tuženu trebao obvezati da mu nadoknadi i troškove objave oglasa o postavljanju privremenog zastupnika u službenim glasnicima u iznosu od 25,00 KM, kao i troškove privremenog zastupnika i to trošak sastava odgovora na tužbu u iznosu od 140,00 KM, koje troškove je platio i na glavnoj raspravi postavio zahtjev za njihovu naknadu, pa mu, shodno

odredbama članova 116. i 119. Zakona o parničnom postupku, pripada pravo na njihovu naknadu.

Protivno žalbenim navodima tužene, ovaj sud drži da prvostepeni sud nije povrijedio odredbe parničnog postupka kada je dokazanost visine tužbenog zahtjeva utemeljio na podacima iz analitičke kartice.

Naime, prema odredbama članova 14. i 21. Zakona o računovodstvu i reviziji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 22/16) analitička kartica spada u knjigovodstvene isprave i predstavlja pisani dokaz o nastalim poslovnim promjenama.

Dakle, analitička kartica je isprava i kao takva, prema odredbi člana 247. Zakona o parničnom postupku, predstavlja dokaz u postupku.

Iako za analitičku karticu kao privatnu ispravu ne važi pretpostavka istinitosti, sve dok se činjenice koje iz nje proizilazi ne ospore, ona predstavlja valjan dokaz nastalih poslovnih promjena (uplata i isplata).

Budući da analitička kartica sadrži sve elemente na osnovu kojih je obračunat dug, uključujući i sve uplate i isplate po Ugovoru o kreditu, a da tužena u toku prvostepenog postupka nije osporila niti jednu poslovnu promjenu koja je evidentirana u analitičkoj kartici navođenjem konkretnih činjenica koje bi ukazivale na nepravilnosti izvršenog obračuna, nego je prigovorila njenoj vjerodostojnosti, koji nedostatak je tužitelj u toku postupka otklonio dostavljanjem originalnog primjerka kartice, onda je, po ocjeni ovog suda, pravilno prvostepeni sud na temelju analitičke kartice utvrdio visinu duga tužene prema tužitelju.

Pa, kako odlučujući o tužbenom zahtjevu za isplatu glavnog duga i sporednih potraživanja (ugovorene i zatezne kamate), prvostepeni sud nije počinio žalbom ukazane povrede odredaba parničnog postupka, a kako, iako prvostepenu presudu pobija i iz žalbenog razloga pogrešne primjene materijalnog prava, tužena u žalbi nije ukazala u čemu se ta povreda ogleda, odnosno koju odredbu materijalnog prava prvostepeni sud nije primijenio ili je pak pogrešno primijenio i kako je to uticalo na zakonitost prvostepene presude, zbog čega ovaj sud prvostepenu presudu sa aspekta tog žalbenog razloga nije ispitivao, valjalo je žalbu tužene kao neosnovanu odbiti i prvostepenu presudu u pogledu odluke o glavnom tužbenom zahtjevu i sporednom potraživanju (ugovorenoj i zakonskoj kamati) potvrditi, na osnovu odredbe člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno odlučiti kao u stavu prvom izreke ove presude.

Međutim, tužitelj osnovano žalbom pobija odluku o troškovima parničnog postupka, tvrdnjom da mu pored troškova sudskih taksi, pripada pravo i na naknadu troškova privremenog zastupnika.

Jer, prema odredbama članova 119. i 120. Zakona o parničnom postupku stranka koja izgubi parnicu dužna je protivnoj stranci nadoknaditi troškove koji su bili potrebni za vođenje parnice, a pod troškovima se, prema članu 116. istog Zakona, podrazumijevaju izdaci učinjeni tokom ili povodom postupka, uključujući i nagradu za rad advokata.

A, imajući u vidu da je tuženoj, čije je boravište nepoznato, postavljen privremeni zastupnik i to u osobi advokata, da je tužitelj platio troškove postavljanja privremenog zastupnika (objave oglasa o postavljanju u službenim glasnicima) u iznosu od 25,00 KM, kao i troškove zastupanja tužene po privremenom zastupniku u iznosu od 140,00 KM (nagrada za sastav odgovora na tužbu prema troškovniku koji je privremeni zastupnik ispostavio za tu radnju) i da je prije zaključenja glavne rasprave tužitelj postavio opredijeljen zahtjev za naknadu i tih troškova, to tužitelju pripada pravo na njihovu naknadu, obzirom da je u cjelosti uspio u sporu i da je riječ o troškovima koji su bili potrebni za vođenje parnice.

Obzirom da je tužitelj u potpunosti uspio sa žalbom, to mu, pored troškova prvostepenog postupka, pripada i pravo na naknadu troškova žalbenog postupka, zbog čega je primjenom odredbe člana 119. stav 1. Zakona o parničnom postupku tužena obvezana da tužitelju naknadi i trošak sudske takse na žalbu u iznosu od 50,00 KM, čija je visina odmjerena u skladu sa tarifnim brojem 1. tačke 1) i 13) Taksene tarife, u vezi sa članom 30. stav 6. i 8. Zakona o sudskim taksama Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 5/01, 12/02 i 23/03).

Stoga je valjalo žalbu tužitelja izjavljenu protiv odluke o troškovima parničnog postupka uvažiti i rješenje o troškovima parničnog postupka preinačiti, primjenom odredbe člana 344. stav 3., u vezi sa članom 288. stav 4. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno odlučiti kao u stavu drugom izreke ove presude.

Na osnovu svega izloženog odlučeno je kao u izreci ove presude.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Dragana Tešić